

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592451536.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Længe skulde jeg ikke gaa omkring i denne Slags Uro. Fra Baron Panin i Wien kom et Ønske om, at Familien vilde begive sig til Neapel, og der blev strax truffet Forberedelser til Afreise. Grevinden og Fru v. Hönck syntes at betragte sig som medindfattede i »Familien«; Comtesse Felicia var derimod bestemt ikke indbudet, men besluttede at reise med alligevel. »Ingen kunde forbyde hende at reise til Neapel.« Selve Baronens Ønske havde intet Paafaldende: det var den Tid, da »Selskabet« forlod Rom og gik sydpaa. Jeg havde hele Tiden vidst, at min Samværen med Hende var paa Tid, et kort Laan mod store Renter, et Stykke Himmel, der var faldet ned til mig og skulde bødes for ved Savnet, naar det forsvandt; men der er Ting, man kan vide og dog ikke have fuldt optagne i sin Bevidsthed. Jeg forstod ikke, hvorledes jeg nu, efter at have prøvet, hvad Livet var, skulde kunne leve uden det, der var Livsbetingelsen. Jeg tænkte paa, ogsaa at reise til Neapel, men indsaae, at det ikke kunde gaae an uden Hendes Tilladelse, og hvorledes kunde hun give den? Og selv om hun vilde begaae den besynderlige Uforsigtighed at give mig den, hvorledes kunde jeg saa med Ære benytte mig deraf, da det, som Verden kaldte hendes Ære, kunde sættes paa Spil derved? Ja, truede der hende en Fare, saa var det en anden Sag; men hvad Fare, navnlig overfor Greven, kunde fornuftigvis antages at true hende, naar hendes egen Ægtefælle ledede hendes Bevægelser?